O secundă închinată învierii

On Noiembrie 22, 2012

Adu viul în structura extrem de complexă a Omului din tine, delimitând foarte bine acele legături moleculare dintre "a fi" și "a nu fi".

Înainte de a citi următoarele, te rog să răspunzi la o întrebare. Ce preferi să fii: un ocean sau o perlă?

" Alegerea" lui Vincent nu fusese garantată la naștere. Nu avea un coeficient genetic ridicat. Nu era nimic remarcabil în privința evoluției lui. Din fragedă copilărie ajunsese să se considere așa cum îl vedeau ceilalți. Un bolnav cronic. Bolnăvicios. Incapabil de a atinge vreo performanță în vreun domeniu. Granița stâncoasă a vieții sale nu oferea nicio spărtură care să permită accesul în interiorul ei, nu putea fi străpunsă de niciun talent, de nicio însușire deosebită.

În timp ce fratele său mai mic, Anton, era un fiu perfect, de care orice părinte ar fi mândru. N-avea nicio scuză să dea greș în ceva. În mod deosebit, încă de mic se remarcase în egală măsură ca elev strălucit și ca excelent înotător. Performanțe peste performanțe la toate, asemenea unui artist chemat să ia parte cu toate simțămintele sale la tot ce îi oferă viața. Plin de talent, înzestrat cu autoritate, cu o foarte mare curiozitate, o puternică dorință de afirmare, tenacitate și perseverență.

Jocul lor preferat era "Lașii". Când părinții nu se uitau, obișnuiau să înoate în ocean cât de departe puteau. Un fel de pariu. Era mai mult vorba de cui i se făcea frică și se întorcea primul înapoi. Bineînțeles, întotdeauna "lașul" era Vincent. Întotdeauna el era pierzătorul.

Leadership: Ţi-ai exersat capacitatea de a corela rolul atribuit vieții tale cu aptitudinile din ziua de TEST care spune "Start" unui nou început?

Dar într-o zi, pe când cei doi frați jucau "Lașii", s-a întâmplat ceva. Ceva uimitor. Ceva ce nu-l lăsa pe om să fie ca înainte. Anton și Vincent au hotărât să-și taie pielea degetului mare cu o scoică, așa cum fac frații de sânge. O tăietură mică, cât să iasă sânge. Într-o clipă, Vincent face gestul. Dar Anton – un fapt nelămurit – ezită. Ia scoica în mână, o privește atent, și-o aruncă fără să-și respecte înțelegerea.

Şi abia atunci, în acel moment de trezire pură, Vincent, asemenea unui om care se lasă mânat sub imperiul unei forțe irezistibile, a înțeles că prin venele sale curgea altceva. O grupă sanguină foarte rară, un sânge curajos și iute. Ca un fel de poliță de asigurare împotriva lașității. O stare perfectă de întreținere a întregului său Eu.

O putere nouă i-a stârnit brusc întregul conținut sufletesc, convingerile, valorile și comportamentul. Prin cele mai adânci fibre ale ființei sale, a ființei care aparent, cu toate strădaniile depuse, nu putea atinge decât ipostaza unui banal personaj pe scena vieții, a pătruns și s-a materializat acel fluid misterios de comunicare între el și altcineva. Un Alter-Ego. O forță măruntă, abia în fașă, dar un Hercule în leagăn.

Diferența dintre ei era aceasta: Vincent avea o mare rezistență la durere și suferință. Pe când Anton era sensibil la acest capitol. Pe unul durerea și suferința îl vor propulsa înainte, pe celălalt îl vor trage în jos.

Leadershipul este un simbol al imposibilului devenit posibil în ecuația cu două necunoscute care fac din viață o adevărată artă: întâmplarea și modul cum reacționezi la efectul ei.

O calitate, una singură, lipită de colțurile cele mai tăinuite ale ființei sale, cusută cu firul cel mai fin al încrederii, cu propriul mecanism de apărare – o voință câștigată prin durere și spirit de sacrificiu, de partea cea mai puțin vizibilă a identității sale. La rândul ei transformându-se în timp într-un set unic de calități ce vor doborî, de la un capăt la altul al existenței lui Vincent, tot ceea ce vor găsi în cale – împrejurări sau demersuri. Acoperind totul, și cele mai adânci prăpăstii ale suferinței, și cele mai aprige temeri cu care el trăia.

Un om care va colecta, până în zorii zilelor senine, energiile cele mai creatoare, de perfecțiune, într-o societate care își alege numai modele umane de calitate. O pauză între prezent și viitor. O destindere a spiritului, o înnoire spectaculoasă a relațiilor cu el însuși.

Vincent a ajuns în final acolo unde și-a propus, acolo unde nimeni nu i-ar fi prezis. La Gattaca. În mijlocul acelei clase privilegiate, unde doar cei puțini, cei aleși, cei extraordinari, aveau dreptul să pătrundă.

Noroc, ghinion, destin sau coincidență - astfel judecăm mulți dintre noi, în indignarea noastră, acele salturi spectaculoase spre imposibil a acelor "Nimeni". Ei ajung să se dovedească mai presus decât toți, numai prin faptul că reușesc să conducă evenimentele, chiar dacă acestea sunt în defavoarea lor.

Să fii aruncat de destin în adâncurile celui mai mare ocean, să te ridici la suprafața lui ținându-ți respirația, dând doar din mâini și din picioare. Şi, mai presus de toate, să-i parcurgi imensa suprafață, trecând prin cele mai puternice furtuni și uragane, până la cel mai îndepărtat țărm. Asta se numește, dragi prieteni, *Summam Successus* , adevărata reușită, evadarea dintr-un spațiu al imposibilului. Asta înseamnă să fii învingător. Asta înseamnă să fii "Vincent".

Leadership: Reușești să treci de ipostaza imaginii de "Nimeni", grăbindu-te într-un prim moment al receptării imposibilului să o identifici drept un privilegiu de a fi "Vincent" ?

Oamenii cei mai valoroși nu sunt aceia care râvnesc și luptă neîncetat pentru obținerea locului întâi. Nu aceia care ajung într-un final în vârful cel mai înalt al piramidei. Nu diplomele, nu premiile, nu talentul, nu inteligența, nu mijloacele bănești, nici geniul și nici cultura nu vor fi vreodată bine prinse în șuruburi. Acestea reprezintă doar niște "instantanee", încordări maxime a mușchilor care cresc presiunea exercitată asupra unei zone de interes.

Adevărații învingători sunt constructorii, *les plus grands artistes du monde* , aceia care creează cu propriile eforturi o piramidă unică, de la prima până la ultima cărămidă. Acele mașinării bine unse care nu se gripează după fluierul startului. Aceia care trec în cea mai mare parte a vieții lor neobservați, dar care, prin spirit de sacrificiu și credință, reușesc să-și construiască un drum pe care toți ceilalți nu sunt capabili să pășească. Aceia care reușesc să aducă "viul" în structura extrem de complexă a Omului din ei, delimitând foarte bine acele legături moleculare dintre " *a fi* " și " *a nu fi* ".

Campionul se străduiește să urce până în vârful piramidei. Dar constructorul știe și să o construiască, și s-o dărâme. Și s-o întărească, și s-o ridice până la ce nivel vrea el. Altfel spus, campionul se poate ridica doar la nivelul hotărât de constructor.

Un constructor este întotdeauna mai presus decât un campion.

Leadership: Îți concentrezi esența propriei determinări într-o operă numită: "Supra Eu" sau îți intensifici efortul de transformare a unei imperfecțiuni?

Începutul unei legende se declanșează de la ideea că trebuie să te scufunzi într-un ocean în care nimeni nu te vede până ce reușești să scoți la iveală acea perlă inestimabilă care se găsește în tine.

Cât despre Anton, fusese parcă destinat să ajungă un mare învingător. Un ocean în defensivă și atac. Cele mai mari merite. Însușirile cele mai prețioase. Modelul perfect pentru Gattaca. Alături de alții campioni, alte talente, alte modele.

Dar el reprezintă, de fapt, o metaforă care sugerează ideea că dreptul de a fi cel mai bun și cel mai puternic, talentul, onorurile, nenumăratele distincții conferite, absolut toate recunoașterile, diplomele obținute - NU TE VOR FACE UN ÎNVINGĂTOR, nu te vor face un om cu adevărat valoros, nu te vor face un constructor. Ci poate doar un alt campion, printre miile de campioni.

Cei ca Anton sunt binecuvântați cu o grămadă de calități. Sunt aprigi, perseverenți, încăpățânați, cu spirit de învingător, entuziaști, talentați. Un arsenal de virtuți. Adevărate oceane ale societății. Ei sunt reprezentați de Supra Eu, o autoritate construită cu ușurință, care de multe ori generează dezastrul tocmai dintr-o prea mare siguranță de sine.

Dar să nu uităm niciodată, că oceanele se află la vedere. Uneori ne uluiesc prin forța lor. Pe când adevăratele daruri ale naturii, perlele cele mai prețioase, de o calitate superioară, nu stau la vedere, ci trebuie căutate, identificate, aduse la lumină și apoi șlefuite.

Leadership: Ai o singură calitate care poate înfrânge un ocean?

O perlă nu se va ridica niciodată la nivelul unui ocean. Dar îi va răni orgoliul și îi va conferi o anumită vulnerabilitate.

În finalul filmului " *Gattaca (1997)* ", Anton, invidios și plin de răutate, face o ultimă încercare de a-și dovedi supremația în fața fratelui său. Pur și simplu nu putea accepta faptul că un "nimeni", un necunoscut, a ajuns la Gattaca, dovedindu-se cu mult superior lui și tuturor celorlalți.

Căci, da, Vincent a fost deasupra tuturor "campionilor", numai prin faptul că a reușit să mute soarele în locul lunii. El a fost singurul care reușit imposibilul.

Cei doi se întrec încă o dată. Așa cum făceam când erau mici. Şi, din nou, esența omului cu caracter mai puternic iese la iveală, din nou trăsătura cea mai oțelită separă malul celor două tipuri umane. Vincent câștigă întrecerea prin acceptarea și asumarea "durerii". În timp ce Anton – omul perfect, sportivul de neîntrecut - obosește și se lasă tras în jos de curenții puternici. Şi tot Vincent, tăind valurile sălbatice, se întoarce și-l salvează de la înec.

Te lași purtat de întâmplare și de voința celorlalți? Tu ești cel care își controlează destinul, sau forța "fratelui" tău te manipulează fără să-ți dai seama? Îl vei salva pe "fratele" tău care îți controlează în secret curajul de a fi diferit?

Ai o singură calitate care te poate propulsa înaintea tuturor "campionilor"? Care ar fi aceea? Care sunt opreliștile care te împiedică să te ridici deasupra "oceanului"? Ești un om rezistent

la “durere”, sau ești o forță a naturii cu puncte slabe? Ești un “Vincent” sau un “Anton”?

Privilegiul de a fi Vincent este un etalon al "desăvârșirii" considerată drept un factor determinant al atitudinii omului care răzbate din opoziția celor două entități: situația de a fi limitat și puterea de a crede în miraculos.

O secundă închinată învierii este edificatoare pentru a releva momentul în care descoperim acea unică calitate transformatoare care ne poate propulsa pe culmi nebănuite. Trebuie însă să căutăm această perlă, să știm ce trebuie să facem cu ea. Să o transformăm într-o energie creatoare.

Deci, caută perla din adâncul oceanului omului care ești, ceva ce ai deja în sânge, ceva ce îți aparține și nimeni nu-l poate limita. Caută în tine ceea ce alții nu văd și nu găsesc niciodată.

Source: https://neculaifantanaru.com/o-secunda-inchinata-invierii.html